

Όταν τό αίμα τρέχει ύδράργυρος καταργούνται τά σύνορα, χάνονται οί μικροί άνθρωποι καί αρχίζει ό μεγάλος φόβος. Τότε άνοιγεις τό παράθυρο καί εΐναι πάλι νύχτα. Πίνεις ένα ποτήρι γάλα, άσπρίζουν τά σωθικά σου καί εΐσαι έτοιμος για τήν άκτινογραφία ή τήν άγιογραφία. Μέ τίς άχτίνες δέν κατορθώνουν τίποτα. Έσύ όμως ζωγραφίζεις τίς έσωτερικές σου άγιογραφίες. Σέ πετάνε σέ άνατομικό

κρεβάτι καί πιάνουν τό νυστέρι. Κόβουν, άνοιγουν τό σώμα, βρίσκουν φώς, βρίσκουν κι άλλα σώματα μέσα στό δικό σου. Τώρα πιά δέν τούς σταματάει τίποτα. Προχωράνε βαθύτερα. Μπλέ, κόκκινο, ιώδες, όλες οί άποχρώσεις του γαλάζιου καί μαύρο στήν άκρη του φιλιού. Κορμιά τεμαχισμένα. Πολλά σώματα σταματημένα σέ κινήσεις έρωτικές. Μικρά κομμάτια ζωής. Μικρά κομμάτια μώθ. Έξι άποκαθηλώσεις του Χριστού. Πέφτει ό Χριστός στό χώμα καί ξαναφυτρώνει άλλη σταύρωση. Πίσω περιμένει γυμνός ό ίσοροπιστής, τό σκονί καί ή μουσική του Μάλερ από τό «Θάνατο στή Βενετία». Μιά γυάλινη σφαίρα γυρίζει μέσα σ' αυτό τό άνακάτεμα καί εΐναι τό βυζαντινό άπόγεμα τής Θεσσαλονίκης—τής έλεγα θά σέ φάνε οί έρωτες. Ό,τι έμεινε από τό κορμάκι της, λίγες ξεθωριασμένες κλωστές—φωνές, τ' άνοιγμένα πόδια στόν άέρα καί τό μαξιλάρι της— Κάθετα κομμένο τό μάτι του «Άνδalousιανού Σκύλου» του Μπουνουέλ. (Πρέπει ό ζωγράφος νά έζησε τό γύρισμα τής ταινίας καί νά ήτανε ό σκύλος). Ένας σμπαρالياσμένος ούρανός περνάει, χάνεται πάνω μας. Στή μέση άγκαλιάζονται δυό άνθρωποι. Φαίνονται από τή μέση καί πάνω. Κάτω εΐναι θάλασσα. Τά σύννεφα σφαγμένα άρνιά ταξιδεύουν. Μετά βρέχει καί τά ξεχνάς όλα. Τά πλάνα πέφτουν άλεπάλληλα. Κόβεται ή ταινία. Κόβεται ή μέρα. Καθαρός ύδράργυρος άπλώνεται στό χαρτί. Παίζει μέ τά σχήματα. Πετάγεται μιά λυπημένη γυναίκα από τό πλευρό σου. Μεγάλη μουσική σπηλιά. Φωνάζεις δυνατά. Σέ άκούνε όλοι. Άλλά ό καθένας κοιτάζει πώς θά περάσει τό τούνελ. Τό περνάς. Ό χρόνος μαύρο κύμα καί σου κόβει τήν άναπνοή. Καί εΐσαι έτοιμος νά πεις: τώρα θά δώ τήν ήσυχη πεδιάδα μέ τά χαμομήλια. Άλλά αυτός ό λαβύρινθος δέν τελειώνει καί δέν ύπάρχει Άριάδνη, ύπάρχει όμως παντού ένας μινώταυρος έτοιμος νά σέ κατασπαράξει. Αυτά τά έφιαλτικά συμπλέγματα μπορεί νά τά πούνε σουρεαλισμό. Άλλά τί θά πει σουρεαλισμός; Εΐναι ή πραγματικότητα στό βάθος μιάς λίμνης, όταν πέφτουν πέτρες, όνειρα καί ό ίσοροπιστής: έδώ σταματάω γιατί τρέχει καταπάνω μου ό ποιητής Κώστας Καρυωτάκης άσκεπής, τυλιγμένος σέ μαύρη φωτιά, μ' ένα ποτήρι νερό στό χέρι.